

Fijonna knikte en glimlachte voor ze verder liep. Rune stopte voor zijn kamer. Hij opende de deur en zei welterusten. In zijn kamer liet hij zich languit op zijn bed vallen. Hij was bekaf. Het was een lange dag geweest waarin veel gebeurt was. Hij had geen puf meer om zich uit te kleden. Hij schopte alleen zijn schoenen uit en trok het dek over zich heen. Hij zag morgen wel verder.

De volgende morgen treuzelde hij met opstaan, wassen en aankleden. Na het ontbijt wilde hij een poort openen naar de boerderij. Zach, Terry en hijzelf moesten terug naar de boerderij. Zach om zich bij Giovanni te melden en Terry moest naar school. Hij wist niet precies wat Fijonna en Terry gedaan hadden, zodat ze niet gemist werd, maar het duurde nog zeker een maand voor de zomervakantie begon. In die tijd moest ze toch echt wel een paar keer naar school. Zelf wilde hij naar het eetlokaal. Keister moest toch een keer komen opdagen. Hij moest maar eens kijken of het ontbijt al klaar was. Boven aan de trap naar beneden, kwam hij Fijonna tegen.

‘Rune, goedemorgen. Zeg, kan jij straks een poort voor mij maken naar mijn huis in Lemuria. Ik heb schone kleren nodig en ik wil nog wat andere spulletjes ophalen. Is dat goed?’

‘Prima, ik was al van plan om een poort naar de boerderij te maken. Ik kan eerst wel een poort naar Lemuria maken. Dat is geen enkele moeite.’

Fijonna schoot in de lach.

‘Het gaat je steeds makkelijker af. Je put uit de universele energie alsof je het altijd al hebt gedaan.’

Ze liepen de eetkamer in om te ontbijten. Terry en Zach zaten al te wachten. Rune keek om zich heen.

‘Waar is Rutger?’

‘Naar het kleine huis. Naar zijn ouders. Hij wil vandaag de dag bij hen doorbrengen, maar als we hem nodig hebben, mogen we hem storen.’

Rune schudde zijn hoofd.

‘Ik wilde vandaag naar het eetlokaal en Fijonna wil naar haar huis in Lemuria. We kunnen wel een dagje rust gebruiken. Ik hoop dat Keister nu eindelijk weer eens in het eetlokaal komt. Misschien kunnen we de kristallen van de dwergen en de trollen aansluitend ophalen.’

Op dat moment kwam grootvader binnen en ving de laatste woorden van Rune op. Hij schudde zijn hoofd.

‘Het spijt mij, Rune, maar voorlopig kun je niet naar Irem afreizen. Ik heb net een spiegelgesprek gehouden met je vader. Je ouders vertrekken vanavond naar Irem. Er is een nieuwe grote rots aangesteld. Je ouders worden door de raad van Lemuria naar Irem gestuurd om de grote rots te feliciteren met zijn verkiezing en de handelsbetrekkingen met de nieuwe leider opnieuw vast te stellen. Dat betekent dat jij er niet heen kunt. Je kunt hier trouwens ook niet blijven. Je ouders komen vanmiddag hier om een paar geschenken uit te zoeken voor de grote rots. Het is belangrijk dat ons volk op goede voet komt te staan met het trollenvolk. Je zult moeten wachten tot zij weer in Lemuria terug zijn, voor je naar de trollen kunt gaan.’

‘Hoelang duurt het dan voor ze weer terug zijn?’

‘Minstens twee weken. Over een paar dagen is zijn installatie, gevolgd door een groot feest, waarbij de legata van elk volk aan hem zullen worden voorgesteld. Pas als dat is gebeurd, kunnen er afspraken over de handel gemaakt worden.’

‘Zolang kunnen we niet zitten niets doen. De barrière is aan het verzwakken en we moeten nog zes kristallen verzamelen.’ Terry keek op van haar ontbijt.

‘Rune, ga zitten en eet wat. We zouden het vandaag toch rustig aan doen? We gaan gewoon door met ons plan voor vandaag. Misschien horen we vandaag nog iets over Bili en Korin en anders halen we eerst een ander kristal op.’

‘Ja, Rune, ga zitten. Ik wil in ieder geval naar mijn huis in Lemuria. Rutger is vandaag toch al bij zijn ouders en jullie drie gaan naar de boerderij en naar het eetlokaal. De barrière houdt het heus nog wel even vol.’

Grootvader knikte naar Fijonna en gaf meteen het goede voorbeeld door een bord te pakken en sinaasappelsap in te schenken. Rune ging zitten en keek naar de anderen.

‘Dus niet naar de trollen in Irem, niet naar de dwergen in Dwarka zuid en noord. Waar dan heen?’

Hij zag dat Zach met een grijns naar Fijonna en Terry keek.

‘Hij houdt niet op voor hij een bestemming heeft. We hebben de hele dag om te beslissen, maar hij moet het nu weten.’

Terry retourneerde de grijns.

‘Laten we hem dan maar gauw een bestemming geven. Dan kunnen we daarna tenminste genieten van onze vrije dag.’

Fijonna keek naar Rune.

‘We hebben beloofd om terug te keren naar de heksen en tovenaars. Zij waren bezig om de twee covens voor de bezieling samen te stellen. We kunnen allicht kijken hoever ze daarmee zijn. Met een beetje geluk hebben we morgen of overmorgen dan het vijfde kristal in ons bezit.’

Rune keek de tafel rond.

‘Iedereen het daarmee eens?’

De anderen knikten instemmend. Rune lachte tevreden.

‘Dan vertrekken we morgen naar Morrigan en brengen een bezoek aan de Dux Maga.’

Na het ontbijt begon Rune met het maken van een poort voor Fijonna, maar hij werd tegengehouden door Zach.

‘Wacht even, Rune. Ik wil even met Fijonna praten. Fijonna, Kom even mee. Ik heb iets voor je.’

Fijonna keek Zach verwonderd aan, maar volgde hem naar de andere kant van de eetkamer. Zach haalde iets uit zijn zak en gaf het haar. Ze keek even verbaasd naar het voorwerpje in haar hand. Terry en Rune zagen hoe haar gezicht langzaam rood werd. Even stond ze besluiteloos, daarna gaf ze Zach een korte omhelzing, voor ze snel naar Terry liep. Zachs gezicht kleurde ook rood, toen hij naar Rune keek. Rune keek van hem weg en begon met het maken van een poort naar de tuin van Fijonnes huis. Over drie uur zou hij weer een poort maken, zodat ze weer kon terugkeren. Voor ze hen gedag zei

en door de poort stapte, ving hij een glimp op van een armbandje om haar pols met rode kralen als besjes en koperen blaadjes. Hij zou daar straks wel naar vragen bij Zach. Eerst maakte hij een poort naar de boerderij voor henzelf. Voor hij echter iets aan Zach kon vragen, verdween deze direct naar de voorkant van de boerderij om zich te melden bij Giovanni en daarna bij zijn weerwolflifwachten. Rune keek naar Terry.

‘Wat was dat allemaal? Waarom geeft Zach een armbandje aan Fijonna?’

‘Je weet toch dat Fijonna en Zach iets met elkaar hebben gehad?’

Rune knikte. Dat was geweest voor Zach door een weerwolf was aangevallen. Onder druk van haar oudere zuster Joleine had ze de vriendschap verbroken. Hij wist ook dat Fijonna daar spijt van had gekregen. Zach had er één keer over gesproken en daarna nooit meer.

‘Zach had een armbandje voor haar gekocht, maar ze maakte het uit voor hij het kon geven. Dat heeft hij nu gedaan. Het is een armbandje met lijsterbesjes en lijsterbesblaadjes. Symbolisch voor haar achternaam. Misschien wil hij weer meer zijn dan alleen maar vrienden. Vind je dat niet leuk?’

Rune haalde zijn schouders op. Dat moest Zach zelf maar beslissen. Hij vond Fijonna een leuke meid en ze was een goede kameraad, maar voor hem, ook niet meer dan dat. Ondertussen waren ze bij de deur van de keuken gekomen. Aan de keukentafel vonden ze Terry’s ouders die verwachtingsvol naar hen keken. Met een paar woorden brachten ze hen op de hoogte van de laatste ontwikkelingen betreffende Bili en Korin. Terwijl Terry bij haar ouders bleef, om hen over de ontmoeting met de vampierkoningin te vertellen, ging Rune op weg naar het eetlokaal. Hij fietste zo snel mogelijk. Bij het eetlokaal groette hij Kiprich en tante Marga en liep snel door naar het eetlokaal. Hij had eigenlijk geen hoop meer dat Keister er zou zijn. Waarschijnlijk waren alle trollen naar Irem terug geroepen om de aanstelling van de nieuwe grote rots bij te wonen. Hij keek voor de vorm het

eetlokaal rond, maar hij had gelijk. Keister was er weer niet. Hij vroeg zich af of de aanstelling van de nieuwe grote rots ook de reden was dat Keister de afgelopen ook niet in het eetlokaal was geweest.

Nadat hij de pixie's had begroet, ging hij aan zijn vertrouwde tafeltje zitten. Hij keek nogmaals het eetlokaal rond en verviel in zijn oude routine.

Drie weerwolven, vijf heksen en drie tovenaars, twee vampiers, twee magistas waarvan één ook een runista kon zijn, natuurlijk was Taimte er met zijn twee vrienden en daarnaast nog vijf andere elfen. De deur ging open en er kwamen vier dwergen binnen die in druk gesprek waren. Ze gingen zitten aan het tafeltje tegenover Rune. Rune ving een paar woorden op waardoor zijn interesse werd gewekt. Hij wist natuurlijk dat het niet beleefd was om een gesprek af te luisteren, maar hij kon het niet laten. Zijn nieuwsgierigheid was te groot.

'Ze zeggen dat het vrijwillig is.'

'Ach, kom nou. Hij is nog geen 53 en zij schijnt nog jonger te zijn.'

'En drachtig! Vergeet dat niet. Nee, er is meer aan de hand.'

'Ik heb gehoord dat zij een bovengronder is en hij een ondergronder.'

'Nee, dat kan niet waar zijn. Ze zijn gehandvast.'

Dat ging over Bili en Korin. Rune wist het zeker. Maar hoe kon dat zo snel? Herve was gister pas naar Dwarka Zuid gegaan om uit te zoeken wat er aan de hand was. Hoe konden deze dwergen dan nu al weten wat er was gebeurd?

Hij stond op en liep naar het tafeltje van Taimte en zijn vrienden. Taimte keek hem met een kleine glimlach aan.

'Zo, ben je ook weer eens in het land? Is alles goed gegaan met je opdracht?'

Rune knikte. Hij trok een stoel bij en ging zitten. Taimte keek hem een beetje nieuwsgierig aan.

'Ik heb gehoord dat het luchtvolk weer is gesignaleerd. Is dat niet geweldig?'

Natuurlijk wist Taimte allang dat hij verantwoordelijk was voor het terugkeren van het luchtvolk. Rune merkte aan alles dat Taimte graag wilde weten wat er nu precies gebeurd was, maar hij kon niets vertellen. Niet hier in ieder geval. Niet in het drukke eetlokaal. Dat verhaal moest Taimte nog maar even tegoed houden. Hij keek even snel naar de dwergen die nog steeds in druk gesprek waren. Taimte volgde zijn blik. 'Gaat dat over de dwergen van de bezieling? En zo ja, zijn dat de dwergen, die ik denk dat het zijn?'

'Dat klopt, maar wij weten pas sinds gisterochtend wat er aan de hand is. Hoe kunnen zij dat nu al weten?'

Taimte en zijn vrienden schoten in de lach. Rune keek ze verbaasd aan.

'Sorry dat we lachen, maar je kent het spreekwoord toch? Als een bovengronder vandaag niest, zijn morgen alle ondergronders verkouden. Dwergen zijn nu eenmaal gek op roddels. Hoe sappiger, hoe beter. Hoe ze het doen weet niemand, maar als een dwerg in Dwarka gister iets verzonnen heeft, is dat vandaag de waarheid in Lemuria en morgen in heel Atlantis. Als je wilt dat iets verspreid wordt over heel Atlantis, hoef je het alleen maar tegen een dwerg te vertellen.'

Rune keek nadenkend.

'Misschien is dat in dit geval alleen maar goed. Hoe meer dwergen het weten, hoe beter het is.'

Taimte keek hem vorsend aan.

'Zit ik er ver naast, als ik denk dat jij en je vrienden hier iets mee te maken hebben? Nee, je hoeft niet te antwoorden. Ik zie aan je gezicht dat ik het bij het rechte eind heb.'

Rune voelde hoe zijn gezicht rood werd. Hij moest toch eens leren zijn gezichtsuitdrukkingen in bedwang te houden.

Taimte hoefde hem maar aan te kijken, om te weten waar hij aan dacht.

Taimte legde een hand op Rune's arm.

'Als er iets is dat wij kunnen doen, laat het ons dan weten. Dwergen zijn driftig en twistziek, maar ze hebben nog steeds respect voor de elfennatie.'

Rune knikte.

‘Ik zal eraan denken, maar voorlopig moeten we het aan de dwergen zelf overlaten, volgens mijn grootvader. Volgens hem mogen wij ons niet bemoeien met de zaken van een ander volk.’

‘Daar heeft hij volkomen gelijk in, maar de bepalingen van de magistas zijn niet van toepassing op de relaties tussen de dwergen en de elfen. Onze posities zijn... anders. Zij zijn ons hun bestaan verschuldigd en hoewel wij ons daar nooit op laten voorstaan, kunnen we een beroep op hun dankbaarheid doen. Dus, als we kunnen helpen, dan horen we het graag.’

‘Ik zal het in mijn gedachten houden. In ieder geval bedankt. Ik wilde eigenlijk iets vragen over de trollennatie. Weten jullie al dat er een nieuwe grote rots is?’

‘We hebben het gehoord, ja. Alle trollen zijn terug geroepen voor de bekendmaking. De volgende tien jaar zijn de grottrolen aan de macht. Die zijn wat zachter dan de bergtrolen, wat plooibaarder. Het kan de onderlinge verstandhoudingen alleen maar ten goede komen.’

‘Maar... is het niet zo dat de grote rots het kristal van de trollen bezielt?’

‘Dat klopt. Dat is inderdaad zo.’

‘Maar... dan moeten ze toch binnenkort weer een nieuwe grote rots kiezen? De grote rots vergaat tot stof na de bezieling.’

‘Ja, het is jammer dat de verkiezing van een nieuwe grote rots samenvalt met de bezieling van het kristal. De grote rots krijgt niet de gelegenheid om lang te regeren, laat staan om veranderingen door te voeren.’

‘Wat gebeurt er eigenlijk na de bezieling? Zijn de bergtrolen dan weer aan de beurt om een grote rots uit te kiezen?’

‘Nee, de macht blijft voor tien jaar bij de grottrolen. Dat is de wet. En de wet is gehouwen in steen. Ik weet dat het hier een gezegde is, maar de wet van de trollen is letterlijk gehouwen in steen. Daar kan niets aan veranderd worden.’

‘Dus alle trollen zijn terug geroepen naar Irem. Daarom is Keister nergens te vinden. Ik hoopte hem te spreken, maar hij